

занието ми въ кабинета, Подполковникъ Калитинъ стана отъ мѣстото си, а когато азъ му отпрапортувахъ, че се явявамъ по случай назначението ми въ негово распорѣждане, той ми подаде ръка съ чувство на собственното си достойнство, но мундира си не закопча — нѣщо, което ми направи впечатление.

Подполковникъ Калитинъ, човѣкъ още младъ— 34—35 годишенъ, ми направи впечатление на човѣкъ жълченъ, нервозенъ и не съ малки претенции; но за туй пъкъ цѣлата му фигура и движенията му показваха рѣшителностъ и смѣлостъ.

— Радвамъ се, че ще имамъ подъ моя команда офицери—Българи, ми каза той. Азъ се надѣвамъ, че ще ми бъдете добъръ помощникъ въ трудната ми нова длъжностъ.

Слѣдъ това, той ми каза, че трѣбва да се прѣдставя на Генералъ Столѣтовъ, а сутрѣ рано да се явя въ казармата на подолския полкъ. Съ това се свърши моето прѣдставление на Подполковникъ Калитинъ, безъ да се науча нѣщо за пѣшия конвой.

Отъ кватирата на Подполковникъ Калитинъ азъ отидохъ право у Генералъ Столѣтовъ. За мое щастие, той се случи у дома си и веднага ме прие. Слѣдъ като му отпрапортувахъ за назначението ми и казахъ чинътъ и фамилията си, генерала ми подаде ръка и любезно заговори съ мене. Той ме попита: отъ кждѣ съмъ родомъ, гдѣ съмъ се училъ и знае ли турски, а когато му отговорихъ на послѣдния въпросъ утвърдително, той почна да се обяснява на турски. Оказа се, че генерала говореше тоя языкъ добръ и свободно, но само съ извѣстенъ акцентъ.

Генерала ми разказа, че пѣшия конвой на Негово Императорско Височество ще се сформира отъ българскитѣ доброволци, пристигнали отъ Румъния, Сърбия и България, които, той — генерала, вече билъ приелъ, прѣди три дена, и че въ този конвой щѣли да бѣдѣтъ зачислени всичкитѣ офицери — Българи, които служатъ въ руската армия. На свършване генерала, както по прѣди и Подполковникъ Калитинъ, изрази надежда, че ний Българитѣ—офицери ще бѣдемъ добри помощници на своето началство.